

ogsaa med Hensyn til, hvad der i øvrigt kunde tjene til at bringe den standende Konflikt til Afslutning, og jeg synes jo, det vilde være ret mærkeligt, om man ikke vilde gaa den sædvanlige Vej: Nedsættelse af et Udvalg. Jeg vilde dog antage, at man ogsaa fra Venstres Side vil vægre sig ved at nægte et saadant Lovforslag Overgang til anden Behandling, og de Udtalelser, der nylig faldt fra Venstres Ordførere, maa jeg da ogsaa forstaa saaledes, at det ikke er Meningen, at Venstre ikke vil gaa med til Nedsættelse af Udvalg.

Holstein: Det forekommer mig, at den Parallel, som det ærede Medlem Hr. Heilesen drog mellem obligatorisk Voldgift i interstatslige Forhold og obligatorisk Voldgift i indre statslige Forhold, absolut ikke er holdbar; thi hvor der i interstatslige Forhold er vedtaget obligatorisk Voldgift, er Forholdet netop det, at det er de paagældende Staters Regeringer, der frivilligt paa deres Folks Vegne er gaaet ind paa at underkaste sig obligatorisk Voldgift, hvortil det vilde svare, at Arbejdernes og Arbejdsgivernes øverste Ledelse paa disses Vegne frivilligt gik ind paa at underkaste sig obligatorisk Voldgift. Hvis vi kunde opnaa noget saadant i den foreliggende Konflikt, var der vel ikke nogen, der vilde sætte sig derimod.

Der er endvidere en anden Forskel, nemlig den, at naar der foreligger obligatorisk Voldgift mellem Staterne, er det i Regelen i de paagældende Overenskomster vedtaget, at der, forinden Voldgiften træder i Virksomhed, først skal foreligge et Kompromissum mellem de paagældende om Sagens Genstand. Forinden dette foreligger, kan Voldgiften ikke finde Sted. Om noget saadant er der imidlertid ikke Tale her. Endelig er der den Forskel, at i internationale Forhold er i Regelen de vitale Interesser unddraget fra Voldgiften, medens der her netop er Tale om de højeste erhvervspolitiske Interesser indenfor den enkelte Stat. Hvorledes vil det ærede Medlem Hr. Heilesen finde en gyldig Parallel mellem disse Forhold?

Endvidere vil jeg gøre opmærksom paa, at Skrøbeligheden ved den obligatoriske Voldgift i internationale Forhold netop er den, at der ikke findes den fornødne Rets-

haandhævelse mellem Staterne indbyrdes. Der er her i Virkeligheden ikke nogen anden Retshaandhævelse end Staternes Selvtægt og Staternes Nødværge og Muligheden for en Art frivillig Samfundshjælp fra andre Staters Side, hvis de ser deres Interesse tjent derved.

Jeg henvendte mig, da vi i Fjor skulde behandle Forslaget om Ratifikation af Protokollen om den internationale Domstols Statutter, til en af de juridiske Professorer ved Universitetet angaaende den dansk-hollandske obligatoriske Voldgiftstraktat, fordi Bestemmelserne i denne ikke forekom mig rigtig klare. Han sagde: Ja, med den Redaktion vil jeg paatage mig at føre en 30 Aars Krig med Holland uden at komme i Strid med Traktaten.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at hvor man i internationale Forhold har obligatorisk Voldgift, er det i Regelen, hvor der er overvejende Sandsynlighed for, at der ikke vil blive nogen Konflikt mellem de paagældende Stater om vitale Interesser, saaledes som f. Eks. mellem Danmark og Holland, Danmark og Brasilien og Danmark og Italien. Derfor ser jeg ikke, der er nogen gyldig Parallel mellem disse internationale Forhold og de indre statslige Forhold, her er Tale om. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Brorsen netop greb det centrale, naar han med Hensyn til den Voldgift, der her er under Debat, paapeger, at det, det skorter paa, i Virkeligheden er Eksekutivmidlerne. I internationale Forhold har man ingen international Justitsminister, intet internationalt Polit. Man maa hjælpe sig, som man kan. Men her, hvor der ikke skulde være Tale om at fortolke en given Overenskomst, saaledes som det ellers er Domstoles og faste Voldgiftsretters Sag, men hvor der er Tale om at paatvinge Parterne en Overenskomst i deres vitale erhvervspolitiske Interesser, at diktere dem en Overenskomst, uden at de selv frivilligt har accepteret den, her er det ikke mindre nødvendigt at rejse det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Brorsen gjorde, hvilke Eksekutivmidler vi har til at tvinge en saadan Overenskomst igennem. Der er i paagældende Tilfælde ikke andet Middel end Politiet eller Straf med Bøde. Saadan Fremgangsmaade har sin Berettigelse, hvor det gælder om Fortolkning af en given